

Najvyšší súd
Slovenskej republiky – disciplinárny súd

sp.zn. 3Ds 4/03

Rozhodnutie je právoplatné

dňom 24. 9. 2004

Najvyšší súd Slovenskej
republiky Bratislava

Rozhodnutie

Najvyšší súd Slovenskej republiky – disciplinárny súd v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Márie Biroščákovej a JUDr. Aleny Petrusovej na ústnom pojednávaní 19. marca 2004 v Bratislave v disciplinárnej veci proti JUDr. D. C. sudkyňi Okresného súdu pre disciplinárne previnenie podľa § 116 ods.1 zákona č.385/2000 Z.z. rozhodol

t a k t o :

JUDr. D. C. sudkyňa Okresného súdu, narodená v, bytom

s a u z n á v a z a v i n n ú, ž e

v pridelenej veci vedenej na Okresnom súde pod sp.zn. 12 C 473/92 nekonala, hoci mala konať, a to v čase od 23. apríla 1999, kedy bola na základe zmeny rozvrhu práce platného pre rok 1999 vec pridelená menovanej sudkyňi na ďalšie prejednávanie a rozhodovanie do 4. apríla 2001, kedy bol spísaný úradný záznam o telefonickom rozhovore a spis uložený na lehotu pol roka a v čase od 4. apríla 2001 do 15. októbra 2002, kedy nariadila termín pojednávania na deň 20. novembra 2002, s výnimkou procesných úkonov z 12. novembra 2001 a 16. januára 2002;

t e d a

zavinene porušila povinnosti sudcu, ktoré vzbudzuje oprávnené pochybnosti o úsilí ukončiť súdne konanie bez zbytočných priet'ahov

č í m s p á c h a l a

disciplinárne previnenie podľa § 116 ods.1 zákona č.385/2000 Z.z. s poukazom na § 151b ods.5 zákona č.426/2003 Z.z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky – disciplinárny súd jej za to podľa § 117 ods.1 písm.a) zákona č.385/2000 Z.z. s poukazom na § 151b ods.5 zákona č.426/2003 Z.z. ukladá napomenutie.

O d ô v o d n e n i e .

Najvyšší súd Slovenskej republiky – disciplinárny súd v posudzovanej disciplinárnej veci vykonal dokazovanie vypočutím sudkyne JUDr. D. [REDAKOVANÉ] C. [REDAKOVANÉ] oboznámil sa čítaním s listinnými dôkazmi, a to najmä so správou podpredsedníčky Okresného súdu [REDAKOVANÉ] z 24. júna 2003, s vyjadrením k návrhu na začatie disciplinárneho konania sudkyne JUDr. D. [REDAKOVANÉ] C. [REDAKOVANÉ] s nálezom Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 105/03 z 22. októbra 2003, s rozvrhom práce Okresného súdu [REDAKOVANÉ] na rok 1999, so zoznamom vecí pridelených do senátu 12 C, s písomným upozornením predsedu Okresného súdu [REDAKOVANÉ] zo 14. septembra 2000, so štatistickými výkazmi skončených vecí a stavom sudcov za obdobie rokov 1996 – 2003, s upozoreniami sudkyne JUDr. D. [REDAKOVANÉ] C. [REDAKOVANÉ] adresovaným predsedovi Okresného súdu [REDAKOVANÉ] s výzvou sudcov Okresného súdu [REDAKOVANÉ] z 13. októbra 2003, s obsahom osobného spisu sudkyne JUDr. D. [REDAKOVANÉ] C. [REDAKOVANÉ], s obsahom spisu Okresného súdu [REDAKOVANÉ] sp.zn. 12 C 473/92 ako aj s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR – disciplinárneho súdu z 15. decembra 2003, sp.zn. 2 Ds 6/03, pričom po takto vykonanom a vyhodnotenom dokazovaní založenom na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne ustálil skutkový stav tak ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia.

Sudkyňa JUDr. D. [redacted] C. [redacted] svoju obhajobnú argumentáciu založila v podstate na tvrdení, že v uvedenej právnej veci síce došlo k priet'ahom v konaní, ale tieto boli zapríčinené objektívnymi okolnosťami spočívajúcimi v neprimeranom množstve vecí pridelených do jej agendy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade výsluchu svedkyne JUDr. J. [redacted] U. [redacted] a celého radu vyššie uvedených listinných dôkazov zistil, že za priet'ahy v právnej veci vedenej na Okresnom súde [redacted] pod sp.zn. 12 C 473/92 nesie subjektívnu zodpovednosť práve sudkyňa JUDr. D. [redacted] C. [redacted] ktorá v tejto veci konala v rozpore s povinnosťou uvedenou v § 30 ods.4 zákona č.385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacích a o zmene a doplnení niektorých zákonov, teda že nekonala **plynulo bez zbytočných priet'ahov**. Z uvedených dôkazov vyplýva, že uvedená vec napadla na Okresný súd [redacted] ešte 23. marca 1992, pričom spis bol podľa rozvrhu práce od začiatku pridelený sudkyňi JUDr. D. [redacted] C. [redacted]. Vo veci bol vyhlásený rozsudok až 11. decembra 1996, pričom už predtým bola sudkyňa JUDr. D. [redacted] C. [redacted] zo strany predsedu Okresného súdu [redacted] písomne upozorňovaná na subjektívne priet'ahy v konaní. Tento rozsudok Okresného súdu [redacted] bol odvolacím súdom zrušený 14. októbra 1997 a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V nasledujúcom období bolo voči sudkyňi JUDr. D. [redacted] C. [redacted] vedené disciplinárne konanie, a preto veci z jej oddelenia C boli prerozdelené ostatným sudcom tohto súdu. Opätovne bola táto vec sudkyňi JUDr. D. [redacted] C. [redacted] vrátená 23. apríla 1999, ktorá ďalší úkon v tejto veci urobila až 4. apríla 2001, kedy dala spis na lehotu pol roka po spísaní úradného záznamu o telefonickom rozhovore. Vo veci po vyžiadaní správ 12. novembra 2001 a 23. januára 2002 nariadila pojednávanie až 15. októbra 2002. Dĺžka konania 12 rokov je v danej veci neprimeraná, na čo poukázal aj Ústavný súd SR vo svojom náleze z 22. októbra 2003, sp.zn. III.ÚS 105/03, ktorým rozhodol o porušení základného práva navrhovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v článku 48 ods.2 Ústavy SR a ktorým im aj priznal primerané finančné zadosťučinenie. Obhajobná argumentácia sudkyne JUDr. D. [redacted] C. [redacted] neobstojí ani z pohľadu množstva vecí pridelených do jej oddelenia, keďže zo štatistických výkazov za uvedené obdobie vyplýva, že aj ostatní sudcovia tohto okresného súdu boli obdobne zaťažovaní, i keď na druhej strane je taktiež pravdou, že išlo o značne vysoký nápad, na vybavenie ktorého neboli na tomto okresnom súde v tom čase vytvorené primerané podmienky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky – disciplinárny súd na podklade takto vykonaného dokazovania ustálil, že sudkyňa JUDr. D. [redacted] C. [redacted] sa žalovaného skutku dopustila v období od 23. apríla 1999 do 15. októbra 2002. Nepremĺčanie disciplinárneho previnenia, ktorého sa sudca dopustí tým, že nevedol súdne konanie bez zbytočných priet'ahov, sa zaviedlo zákonom č.185/2002 Z.z., ktorý s výnimkou niektorých ustanovení netýkajúcich sa tejto

veci nadobudol účinnosť dňom jeho vyhlásenia, teda 16. apríla 2002. Keďže žalovaný skutok, ktorý má s poukazom na jednotiaci zámer a blízku časovú a miestnu súvislosť pokračovací charakter, bol ukončený až po nadobudnutí účinnosti tejto právnej úpravy, má sa teda za to, že toto konanie sudkyne JUDr. D. [REDACTED] C. [REDACTED] sa nepremlčuje, pretože tvorí jeden skutok. Na rozdiel od podaného návrhu na začatie disciplinárneho konania disciplinárny súd skutkovú vetu upravil tak, že z tejto vypustil obdobie od 19. decembra 1997 do 24. februára 1998, keďže v tomto období bola sudkyňa JUDr. D. [REDACTED] C. [REDACTED] práceneschopná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky – disciplinárny súd po stránke objektívnej konanie sudkyne JUDr. D. [REDACTED] C. [REDACTED] právne posúdil ako disciplinárne previnenie podľa § 116 ods.1 zákona č.385/2000 Z.z. s poukazom na § 151b ods.5 zákona č.426/2003 Z.z. Po stránke subjektívnej išlo v jej prípade o nepriamy úmysel, keďže vedela, že svojím konaním môže také porušenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bola s tým uzrozumená.

Najvyšší súd Slovenskej republiky – disciplinárny súd uložil za to JUDr. D. [REDACTED] C. [REDACTED] sudkyňi Okresného súdu [REDACTED], podľa 117 ods.1 písm.a) zákona č.385/2000 Z.z. s poukazom na § 151b ods.5 zákona č.426/2003 napomenutie, keďže uloženie tohto disciplinárneho opatrenia vzhľadom na povahu disciplinárneho previnenia, ktorého sa dopustila a najmä na mieru jej zavinenia, považoval za dostačujúce.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do pätnástich dní odo dňa doručenia odpisu jeho písomného vyhotovenia cestou podpísaného súdu.

V Bratislave 19. marca 2004

JUDr. Juraj Kliment, v.r.
predseda disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia:

